

3.

ชีวิตนักเรียนเก่า/คนเหล็ก

ทั้งจากการทัวร์กองร้อยใหญ่เสร็จสิ้น ผมก็เลยเปลี่ยน
ชมรมไปอยู่ชมรมอาวุธโบราณ ก็ไปเล่น ไม้สั้น ซึ่งจะเล่น
คู่กับกระบอง (ความจริงตอนอยู่สวนกุหลาบ นั้นผมก็เคยเล่นกระบอง
เคยไปแสดงในงานชุมนุมลูกเสือเขต เอเชีย - แปซิฟิก ครั้งที่ 7 ที่
มาเลเซียเมื่อปี พ.ศ. 2525) นอกเหนือจากไม้สั้นแล้วผมก็ยังใช้ดาบด้วย
บางครั้ง ก็เล่นไปเล่นมาหลายงาน เคยถวายการแสดงหน้าพระพักตร์
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ เนื่องในงานชุมนุมดนตรีไทยอุดมศึกษา
ครั้งนั้นจัดที่ รร.จปร.

นอกจากไปเป็นสมาชิกชมรมอาวุช
 โบราณแล้ว ก็จิวตริยามเย็นของผมนก็จะ
 ไม่เหมือนใคร ผมจะวิ่งใส่เบ้าหลังที่มีทราย
 หนัก 15 กิโลกรัม ตอนแรกนั้นผมก็เริ่มต้น
 ด้วยการใส่น้ำหนักที่ข้อเท้าวิ่ง วิ่งไปวิ่งมา
 ก็เลยไปหาเบ้าหลังแล้วก็เอาทรายมาใส่ ก็ใส่
 วิ่งอยู่คนเดียว ตอนเย็นๆ ใครเห็นก็คงจะ
 นึกว่านักเรียนนายร้อยคนนี้เป็นบ้าอะไร

แต่จริงแล้วก็ไม่ใช่เรื่องแปลก ตอนหลังที่ผมไปฝึกที่ค่ายทหาร
 รบพิเศษที่ออสเตรเลีย ผมก็เห็นทหาร เวลาที่เขาออกกำลังกายกันเอง
 ตอนเช้าหรือตอนเย็นเขาก็จะแบกเบ้า และถือเบ้าน้ำหนักกัน นอกจากนี้
 เขายังใส่ชุดฝึกพร้อมเครื่องสนามว่ายน้ำกันอีกด้วย ผมยังนึกเลยว่า
 ถ้าทหารทุกคนมีจิตสำนึก และเตรียมร่างกายให้พร้อมตลอดเวลาละก็
 คงจะดีไม่น้อย

พูดถึงเรื่องว่ายน้ำ ผมเองเป็นคนที่จะมีความหลังฝังใจกับการ
 ว่ายน้ำ ในตอนเด็กคุณพ่อคุณแม่ ห้ามผมไปเล่นน้ำในบึงแถวๆ
 หลังบ้าน (บ้านหลวง) เพราะว่าเคยมีเด็กไปเล่นแล้วจมน้ำเสียชีวิต ท่าน
 ก็คงกลัวว่าผมจะไปจมน้ำตาย ก็เลยส่งผมไปเรียนว่ายน้ำที่ วิทยาลัย
 สวนดุสิต

ผมยังจำได้ดีว่ารอบๆ สระในสมัยนั้นจะมีต้นลำทม และดอก
 ลำทมร่วงเต็มพื้น และบางครั้งก็ร่วงลงมาในสระ ไม่ทราบว่ามีปัจจุบัน
 ยังมีต้นลำทมอยู่รึเปล่า ก็ไปเรียนอยู่ได้พักใหญ่ๆ

จนกระทั่งวันหนึ่ง จำได้ว่าวันนั้น ครูว่ายน้ำเสนอให้ผมกระโดดสปริงบอร์ด โดยที่ครูลอยคออยู่ในน้ำ พอผมโดดแล้วด้วยความที่ผมยังว่ายน้ำไม่ค่อยเป็นก็เลยตะเกียตะกายไปๆ มาๆ ผมก็ล้าล้า น้ำ กลับบ้านก็ไม่สบาย ไปหาหมอ คุณหมอบอกว่าที่ผมไม่สบายเพราะว่าน้ำเข้าปอด ตั้งแต่นั้นมาผมก็เป็นโรคกลัวน้ำ และก็ไม่กลับไปเรียนอีกเลย

จนกระทั่งใกล้จะสอบเข้า รร.เตรียมทหารผมต้องสอบว่ายน้ำ 50 เมตร ผมก็กลัวใจมากก็เลยขอคุณแม่ไปเรียนว่ายน้ำแถวๆ บ้านเรียนแล้วก็พอว่ายน้ำได้ป้อมแป้ม พอว่ายน้ำได้เมื่อวันสอบพลศึกษามาถึง (ทั้งสองครั้ง) ผมไปสอบว่ายน้ำด้วยความไม่มั่นใจ คุณแม่ก็ไปให้กำลังใจข้างสระ กว่าจะว่ายถึงผมก็แทบตาย เพราะผมยังมีปัญหาเรื่องของจังหวะการหายใจกับท่าว่ายน้ำ

เมื่อเข้าไปเรียนที่เตรียมทหาร ก็มีวิชาว่ายน้ำ ผมเองก็เกลียดเป็นที่สุด เพราะว่าเราจะเหนื่อยมากแล้วเวลาว่ายก็จะเกร็ง ตะกุกตะกวย น้ำจะแตกกระจาย ก็ผ่านมาเรื่อยๆ จนขึ้นเหล่ามาที่โรงเรียนนายร้อยๆ ก็หนีไม่พ้น ต้องมีการเรียนว่ายน้ำเหมือนเดิม

สระว่ายน้ำที่โรงเรียนนายร้อยๆ ใหม่ ที่เขาชะง่อนนั้นเป็นสระมาตรฐานโอลิมปิก กว้าง 25 x 50 เมตร ปัญหาเรื่องว่ายน้ำก็ยังไม่เกิดกับผม จนกระทั่งผมต้องทดสอบร่างกายเข้าเรียนหลักสูตรส่งทางอากาศ (กระโดดร่ม) ก็จะมีการทดสอบการว่ายน้ำ 100 เมตรภายในเวลา 2.35 นาที

ผมเองก็กลัวว่าจะทดสอบไม่ผ่าน เรื่องทดสอบอย่างอื่นไม่กลัว ขอให้เท้าติดดินนั้นอะไรก็ได้ ก็แอบมาซ้อมว่ายน้ำตอนเย็นอยู่หลายวัน เมื่อวันทดสอบมาถึงก็ทดสอบผ่าน แต่เหนื่อยเอากการ

หลังจากนั้นจะต้องมาเจอกับเรื่องว่ายน้ำอีกเมื่อเรียนอยู่ชั้นปีที่ 4 เพราะว่าต้องทดสอบเข้าเรียนจุฬารวมด้วยการทดสอบเหมือนเดิม ผมก็เลยต้องไปซ้อมว่ายน้ำ ช่วงที่ไปซ้อมว่ายน้ำผมก็เห็นเพื่อนผมคนหนึ่งว่ายน้ำไม่หยุด พอแตะขอบสระก็กลับตัวว่ายน้ำไปอีกทำอย่างนั้นเรื่อยๆ พอเขาขึ้นจากสระผมก็ถามว่าเขาว่ายน้ำเท่าไร เขาก็บอกว่าวันนี้เขาว่ายน้ำ 1 กิโลเมตร ผมเองก็มองหน้าแล้วก็นึกในใจว่า เราว่ายน้ำแค่ 100 เมตรก็จะตายอยู่แล้วทำไมเขาว่ายน้ำได้ถึง 1 กิโลเมตร

ผมก็เลยมานั่งคิดว่าเขาทำได้เราก็น่าที่จะทำได้ ผมก็เลยลองว่ายน้ำไปเรื่อยๆ ก็เพิ่มจากไปทีละ 50 เมตร จนในที่สุดผมก็ว่ายน้ำได้ ถึง 1 กิโลเมตร หลังจากนั้นผมก็สามารถที่จะว่ายน้ำไปได้เรื่อยๆ ซึ่งผมไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะว่ายน้ำได้ การว่ายน้ำนี้ทำให้ผมทราบว่ามีสิ่งสำคัญที่สุดก็คือจิตใจของเรา ถ้าเราไม่คิดอะไรทำจิตใจให้นิ่งๆ เราก็จะว่ายน้ำได้เรื่อยๆ ไม่มีวันหยุด แต่ถ้าเราไปคิดว่าเมื่อไหร่จะถึงสักที เราก็จะกระวนกระวาย และบางครั้งก็จะทำให้เราไม่สามารถว่ายน้ำต่อไปได้อีก

เรื่องเหล่านี้เองทำให้ผมพัฒนาในเรื่องของสมาธิขึ้น เวลาว่ายน้ำผมก็จะไม่คิดอะไร คิดแต่หายใจเข้าหายใจออก ซึ่งถือเป็นการทำสมาธิไปในตัว และยังมาประยุกต์ใช้กับการวิ่งได้ด้วย เวลาที่ผมวิ่งไกล สัก 10 กิโลเมตรขึ้นไป ผมก็จะไม่คิดอะไร จะไม่คิดว่าเมื่อไหร่จะถึงสักทีก็คิดแต่หายใจเข้าหายใจออก เราก็จะวิ่งไปได้เรื่อยๆ โดยไม่ต้องหยุด

การมีสมาธิที่ดีนั้นก็ช่วยให้เราสามารถอดทนต่อความยากลำบากได้ ผมเองก็เคยลอง ตอนนั้นผมยกน้ำหนักมีอุบัติเหตุตุนิดหน่อยทำให้นิ้วชี้ข้างขวาของผมเป็นแผลลึก ผมเลยต้องไปที่โรงพยาบาลในโรงเรียนชายร้อยๆ ต้องไปห้องฉุกเฉินเพราะเป็นเวลาตีหก พยาบาล

ก็บอกว่าผมจะต้องเย็บแผล เพราะว่าแผลลึกมาก ด้วยความที่ผมไม่เคยเย็บแผลมาก่อนผมก็เลย ออกจากรู้ว่าเวลาเย็บแผลนั้นจะเจ็บอย่างไร ผมก็เลยบอกพี่พยาบาลไปด้วยความปากดีว่า

“พี่ไม่ต้องฉีดยาชา นะครับผมอยากทราบว่ามันจะเจ็บยังไง”

ผลปรากฏว่าพี่พยาบาลนั้นเย็บผมซะ 4 เข็ม ทั้งที่แผลยาวแค่ครึ่งนิ้วเอง ตอนที่เย็บนั้นผมก็นึกแต่ว่าไม่เจ็บๆ เราก็นั่งมองพี่เขาเอาเข็มแทงเข้าไปในเนื้อ โดนแทงเข้าออกไป 8 ครั้ง ถามว่าเจ็บมั๊ย ผมก็ต้องตอบว่าเจ็บ แต่เราสามารถที่จะข่มความเจ็บปวดได้อย่างน้อยก็ระดับหนึ่ง

ด้วยสิ่งเหล่านี้เองก็ทำให้ผมไปสมัครเล่นไตรกีฬา ผมก็เป็นนักกีฬาไตรกีฬารุ่นแรกของโรงเรียน นายร้อย เมื่อเป็นนักเรียนนายร้อย ชั้นปีที่ 5 เนื่องจากสมัยนั้น ไตรกีฬา เพิ่งมีการจัดการแข่งขันในบ้านเรา และ พล.อ. พิจิตร กุลละวณิชย์ ท่านก็ได้บริจาคอุปกรณ์กีฬาส่วนหนึ่งมาให้ ผมและเพื่อนกลุ่มเล็กๆ มีกัน

9 คน ฝึกซ้อมกันทุกวัน เราจะตื่นมาว่ายน้ำกันแต่เช้า คนละ 1 - 3 กิโลเมตร ก่อนไปเรียน พอตอนเย็นก็จะวิ่งกัน 10 กิโลเมตร หลังจากวิ่งเราก็จะไปขี่จักรยานกันคนละ 30 - 40 กิโลเมตร ซ้อมกันอย่างนี้ทุกวัน จนแข่งขัน

ในช่วงแรกการวิ่งกับว่ายน้ำนั้นไม่มีปัญหาอะไร ก็จะมีจักรยานที่เรายังไม่ค่อยคุ้นเคย มีครูมาสอนเทคนิคในการขี่จักรยาน เทคนิคในการแข่ง การเกาะกันเป็นกลุ่ม และก็มีเจ้าหน้าที่ทางเวชศาสตร์การกีฬา มาให้ความรู้ เพราะว่าเราจะไม่รู้มาก่อนว่า การใช้เวชศาสตร์การกีฬานั้นสามารถจะเพิ่มประสิทธิภาพของนักกีฬาได้ หลังจากนั้นผมก็ขี่จักรยานได้ดีระดับหนึ่ง

สิ่งที่ยังคงเป็นปัญหาของผมก็คือ การว่ายน้ำเหมือนเดิม ปัญหา นั้นไม่ได้อยู่ที่ระยะ แต่เป็นปัญหาเรื่องของเวลา ผมเป็นคนที่ว่ายน้ำทน แต่ว่าได้ไม่เร็ว ซึ่งทำให้ผมเสียเปรียบในเรื่องว่ายน้ำเป็นอย่างมาก แต่สมัยนั้นการแข่งขันไตรกีฬา เราขอแค่วิ่งให้ถึงเส้นชัยก็พอเพราะว่า เรื่องจะเอาที่ 1 นั้นก็คงจะแพ่ฝรั่ง เพราะว่าเขาเล่นกันมานาน (ถ้าถึงเส้นชัยเราก็จะได้รับเหรียญและประกาศนียบัตรพร้อมกับระบุเวลาที่เราเข้าเส้นชัย)

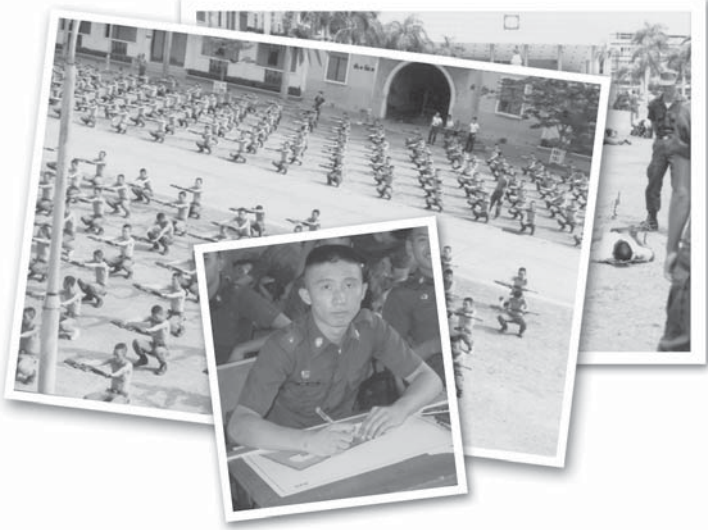
แข่งไตรกีฬา

การเป็นนักไตรกีฬาทำให้ผมมีสุขภาพที่ดี และแข็งแรง ถึงแม้ว่าผมจะเคยบาดเจ็บจากการฝึกซ้อม เนื่องจาก ชี้อัจฉริยะของเขาด้วยความเร็วมาก ประมาณ 80 กม./ชม. พอถึงช่วงทางโค้ง เผอิญมีทรายอยู่บนถนน ทำให้ผมไม่สามารถบังคับจักรยานได้ จักรยานก็ไถลไป และตัวผมก็ไถลไปกับพื้นถนนลงไปไถล ตีว่าใส่หมวกกันน็อค

ตอนแรกก็ไม่ได้คิดว่าเป็นอะไรมาก เพราะว่ายังกองซาอยู่จับจักรยาน แล้วก็ขี่ไปกับเพื่อนต่อ เราขี่เข้าไปในนครนายก แล้วก็กลับออกมา ตอนที่ติดไฟแดง เพื่อนเห็นเสื้อผมขาด และเลือดออกเต็มหลัง แต่ผมก็ไม่มีรู้สึกอะไร ก็เลยบอกเพื่อนไปว่าไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวซ่อมเสร็จค่อยทำแผลที่โรงพยาบาล

พอซ่อมเสร็จ ผมก็ไปโรงพยาบาลเพื่อจะทำแผล ปรากฏว่าที่เอวข้างขวามผมนั้น มีหินก้อนใหญ่ขนาดหัวแม่มือฝังอยู่ พยาบาลก็เลยเอาเครื่องมือมาคว้านเอาหินออก พอทำแผลเสร็จก็เอาผ้าทำแผลขนาดกำมือหนึ่งยึดเข้าไป ผมอาบน้ำไม่ได้เป็นเดือน และก็ไม่ได้ลงแข่งขันกีฬาใน ทบ. เพื่อนผมก็เลยเอาจักรยานของผมไปลงแข่ง ตอนนั้นจักรยานที่ผมใช้เป็น ยี่ห้อ “Cannondale” ในทีมมีแค่ 4 คันที่เหลือจะเป็นจักรยานที่ราคาถูกลงมาหน่อย เพื่อนผมก็เลยเอาไปใช้ ปรากฏว่า เพื่อนผมเอาไปล้มตอนเข้าโค้งจนไหล่ปลาร้าหัก (สงสัยว่าจะเป็นจักรยานผีสิง)

สิ่งที่ผมได้จากการเล่นไตรกีฬานั้นก็คือ การฝึกฝนจิตใจที่ทำให้มีความมุ่งมั่นอดทน ทำอะไรลำบาก นานๆ และก็ยังทำให้สุขภาพแข็งแรงอีกด้วย

4.

นักเรียน/นักเลง/ป๊ากว๊ต

ดี

▼ ความที่ผมฝึกศิลปะป้องกันตัวมากนั้นก็เป็นธรรมดา
ที่เราจะต้องมีการรื้อนวิชา ในสมัยนั้นผมเองมีความมั่นใจ
ในตัวเองสูงมาก ก็เรียกได้เป็นคนที่ใจร้อนเอามากๆ เลยมาถึงชั้นปีที่ 4
ครั้งหนึ่งมีเพื่อนถูกทำร้ายมาจากสถานที่แห่งหนึ่ง พอพวกเราทราบ
ผมจำได้ว่าเราคุยกันที่โรงเลี้ยง จึงชวนเพื่อนๆ ในชมรม Hi-Fight ว่า
เราต้องไปทำอะไรรึซักอย่าง ก็เลยคุยกันว่า เสาร์ - อาทิตย์หน้าพอเราออก
เราจะไปตามหาคนที่ทำร้ายเพื่อนกัน

พอเราได้ออกวันศุกร์ เราก็ไปรวมตัวกันที่ร้านที่เพื่อนของผม
ถูกทำร้ายมา พอมีดหน่อยได้เวลา ผมและเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งก็รออยู่
ข้างนอก ส่วนอีกกลุ่มก็พาคนที่ถูกทำร้ายเข้าไปข้างใน ไปหาคนที่

ทำร้าย กลุ่มที่เข้าไปหาหลายรอบแต่ก็ไม่เจอ พวกเรารอกันจนตึกแล้วก็ได้ยินเสียงคนวิ่งออกมา ไปทางด้านหลัง ผมและเพื่อนอีก 3 - 4 คนก็วิ่งตามกันไป

วันนั้นผมเตรียมตัวมาอย่างดีใส่รองเท้าผ้าใบ NIKE และกางเกงยีนส์ ก็คิดว่าผมและเพื่อนๆ นั้นเราก็วิ่งเร็ว และวิ่งแข่งกันทุกคน เรายังวิ่งไปไม่ทันคนที่วิ่งหนีไป ทำให้ผมรู้ว่าเวลาที่คนเราวิ่งหนีความตายนั้นวิ่งเร็วยังไง

เราวิ่งตามมาถึงแยกๆ หนึ่ง ก็เป็นเหตุบังเอิญคนที่วิ่งหนีไปเจอแท็กซี่ พอเขาเปิดประตูได้เขาก็พุ่งเข้าเบาะหลัง ผมเองนั้นก็วิ่งไปทันจับประตูพอดี ขณะที่เพื่อนอีกคนก็กระโดดเกาะกระโปรงหลังรถแท็กซี่ ด้วยความโชคดีของคนที่วิ่งหนีไป เพราะรถกระชากออกไปทั้งๆ ที่ประตูเปิด และเพื่อนผมก็ตกลงมาจากกระโปรงหลังแท็กซี่คันนั้น

เราkihารถเพื่อที่จะตามคันดังกล่าวไปแต่ก็ทำไม่ได้ เลยกลับไปหาเพื่อนๆ ที่รออยู่ที่ร้าน ก็ทราบว่าคนที่วิ่งหนีระหว่างวิ่งออกมานั้นได้เอาขวดมาพาดหัวเพื่อนของผมอีกคนหนึ่ง ขณะที่เขามาที่ขวยอยู่ข้างในเราเลยตัดสินใจไปแจ้งความกันที่โรงพัก มีเพื่อนคนที่ถูกขวดพาดหัวเป็นคนที่แจ้งความว่าถูกทำร้าย และมีเพื่อนอีกคนเป็นพยาน

พอวันอาทิตย์เรากลับเข้าโรงเรียนก็ไม่มีอะไร แต่พอวันจันทร์ก็มีรถจากหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่เจ้าหนึ่ง (หนังสือพิมพ์เจ้านั้นก็เป็นเจ้าของร้านดังกล่าว) เข้ามาจอดที่โรงเรียน เพื่อนคนที่ไปแจ้งความและคนที่พยานรู้เห็น ก็ถูกเรียกไปซักถาม หลังจากนั้นเราก็ได้รับคำสั่งให้ไปรวมกันที่ห้องประชุม และทางโรงเรียนก็สั่งกักบริเวณ ทั้ง 5 ชั้นปี เพื่อหาคนทำผิด และก็แจ้งว่าจะให้เพื่อนผมคนที่ถูกพาดหัวและเป็นพยาน จะต้องถูก

ถอนสภาพจากการเป็นนักเรียนนายร้อย (พูดง่ายๆ ก็คือการไล่ออก)

ทางรุ่นผมก็คือชั้นปี 4 ในขณะที่นั้นเลยนำเรื่องไปคุยกับทางที่ชั้นปีที่ 5 ว่าจะทำยังไงดี ซึ่งขณะนั้นเราก็ถูกกักบริเวณกันไม่ได้ออกทางรุ่นที่ชั้นปีที่ 5 ก็เลยบอกเราว่าคงต้องหนีออกจากโรงเรียนกัน ถ้าจะไล่ออกก็ให้ไล่ออกกันทั้งรุ่น เพราะว่าคนที่ถูกขวิดฟาดหัว กับคนที่ เป็นพยานไม่ได้เกี่ยวข้องอะไร ก็ตกลงกันว่าจะไปกัน 2 รุ่นคือ ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 4

เราวางแผนกันว่า จะให้แอบไปนั่งรถโดยสารมารับเราช่วงมืดของวันที่ 27 ธันวาคม และก็ใช้วิทยุสื่อสารคุยกันเล่นว่าเราจะหนีกันตอนเที่ยงคืน ซึ่งก็มีรุ่นพี่ที่เป็นนายทหารปกครองเล่นวิทยุสื่อสารดักฟังอยู่เหมือนกัน

แต่จริงๆ แล้วเรานัดกันตอนสี่ทุ่ม พอสามทุ่มสี่สิบห้า ทุกกองร้อยก็จะถอดสายโทรศัพท์ แล้วเราก็แอบกันไปขึ้นรถที่แอบนำเข้ามาจอดที่หลังกองร้อย โดยที่เพื่อนผมคนหนึ่งรู้จักกับยามเฝ้าประตูก็เลยขอร้องให้รถดังกล่าวเข้ามาโรงเรียนได้

เมื่อเราขึ้นไปบนรถกันทุกคน ก็พอดีกับนายทหารปกครองเวอร์ก็เดินมาบอกให้เราอย่าทำ และให้ลงจากรถ แต่ก็ไม่มีใครลง และในที่สุดรถก็เคลื่อนออกจากโรงเรียนไป ก็มีทั้งหมดประมาณกว่า 600 ชีวิต เพราะที่ชั้นปีที่ 5 ก็ประมาณ 300 กว่าคน และชั้นปีที่ 4 ก็ประมาณ 300 กว่าคน ทุกคนก็ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรกันดี เราจะต้องกลับเข้าโรงเรียนกันเมื่อไหร่

เมื่อมาถึงกรุงเทพฯ ต่างคนก็ต่างแยกย้ายกันไป จนกระทั่งหลังจากปีใหม่ประมาณ 1 อาทิตย์ก็มีประกาศทางวิทยุว่าให้นักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 4 และ 5 กลับเข้าโรงเรียน แต่ละคนก็โทรศัพท์เช็คกัน

ว่าจะเข้าหรือไม่เข้า ในที่สุดเราก็ตัดสินใจที่จะกลับเข้าโรงเรียน ก็กลับเข้าโรงเรียนพร้อมกัน

หลังจากกลับมาแล้ว ทางโรงเรียนก็เรียกทั้ง 2 ชั้นปีเข้าห้องประชุม และแจ้งให้เราทราบว่า จะไม่มีการถอนสภาพเพื่อนคนที่ถูกพาดหัว และคนที่เป็นพยานออกจากการเป็นนักเรียนนายร้อย (เท่าที่ทราบก็คือเรื่องนี้ขึ้นถึงผู้บัญชาการทหารบก) แต่ทุกคนที่ออกไปก็ต้องถูกตัดคะแนนความประพฤติ และถูกขังกันคนละ 7 วัน

แต่เนื่องจากเราต้องออกไปฝึกภาคกัน ทุกคนหลังจากฝึกภาคเสร็จก็ทยอยผลัดกันมาถูกขัง เพราะว่ามีกันตั้ง 600 คน คุณก็ไม่พอขัง ในที่สุดก็ต้องตัดแปลง กองบังคับบัญชากองพัน (มี 4 กองพัน) เป็นคุกลำหรับขัง โดยขังกันเป็นผลัดๆ ถึงคราวใครก็ผลัดกันมาถูกขัง ยังดีที่ไม่มีการเดินทัณฑ์ (คือใส่เครื่องแบบสนามพร้อมกับอุปกรณ์สนามเป็หลังกระตีกน้ำและปืน เดินสวนสนามไปมาเดินกันเป็นวัน แล้วแต่โทษจะหนักจะเบา ถ้าเบาหน่อยก็เดินกันไม่กี่ชั่วโมง ถ้าหนักหน่อยก็เดินกันเป็นวัน)

ในที่สุดเราก็ต้องผลัดกันมานอนในคุกตัดแปลง และก็โดนตัดคะแนนความประพฤติกันคนละ 15 แต้ม แล้วเรื่องนี้ก็ผ่านพ้นไป

เรื่องที่ผมเล่ามานี้ก็มีทั้งในส่วนที่ดี และไม่ดี เป็นธรรมชาติของเด็กหนุ่มที่จะต้องมึ่เรื่องมีราวกันมาบ้าง ผมเองก็ไม่ต่างจากคนอื่นๆ ที่เราไม่ได้มีแต่สิ่งที่สวยหรูและดีงาม ไม่อยากไห้ใครนำไปเป็นแบบอย่าง เพราะว่าพอเราเป็นผู้ใหญ่แล้วหันกลับมามอง เราก็จะได้คำตอบว่า สิ่งใดคือสิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำ เพราะว่าเราอาจจะโชคไม่ดีไห้ต้องเสียอนาคตได้...

5.

ทหารพราม/ทหารจู่โจม

ชีวิตนักเรียนนายร้อยนั้นมีเรื่องราวมากมายที่เล่าได้เรื่อยๆ ประสบการณ์ที่แต่ละคนต้องผ่านก่อนที่จะจบการศึกษานั้นก็มีมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการยิงปืนตั้งแต่ปืนพกไปถึงปืนใหญ่ การใช้ระเบิดทำลาย การขับรถถัง ซ้ำผ้า และอะไรต่อมิอะไรอีกหลายๆ อย่าง ซึ่งก็เป็นช่วงฝึกภาคสนามในชั้นปีที่ 1 - 3

นอกจากนี้ในชั้นปีที่ 3 ก็ต้องเข้ารับการศึกษาลักสูตรส่งทางอากาศ (กระโดดร่ม) อีกด้วย การเข้าศึกษาในหลักสูตรก็ต้องผ่านการทดสอบร่างกาย ตามที่โรงเรียนสงครามพิเศษกำหนดไว้ ถ้าทดสอบ

ไม่ผ่านเราก็จะไม่ได้เข้าเรียน รุ่นผมโชคดีที่สอบผ่านเข้ารับการศึกษาได้หมด การเข้าเรียนก็ไม่ได้หมายความว่า จะมีโอกาสจบทุกคน ทุกๆ คนจะต้องผ่านข้อกำหนดที่ทางโรงเรียนสงครามพิเศษกำหนด การเรียนร่วมนั้นพวกเราไม่ค่อยกังวลกันสักเท่าไร สิ่งของแต่ละคนกลัวนั้นก็คือขาด เพราะถ้าขาดจะทำให้กระโดดร่มไม่ครบจำนวนครั้งตามที่โรงเรียนกำหนดไว้เราก็จะไม่จบการศึกษา

ชีวิตนักเรียนทหารร่มก็เป็นชีวิตที่เราจะเน้นในเรื่องของความละเอียด เพราะว่าความประมาทอาจจะนำมาซึ่งความเสียหาย หรืออาจจะเสียชีวิตได้ ตอนเช้าเราก็ตื่นวิ่ง แล้วมาเล่นกายบริหารกันตามปกติ หลังจากนั้นจะแยกย้ายกันไปอาบน้ำ ลงมารวมแถวเคารพธงชาติ และตรวจเครื่องแต่งกาย จากนั้นจะแยกเข้าสถานีฝึก เช่น สถานีฝึกการลงพื้น สถานีฝึกบังคับร่ม สถานีฝึกการปฏิบัติบนอากาศยาน สถานีกระโดดหอ ฯลฯ

เรียนกระโดดร่ม สถานีลงพื้น

แต่ละสถานีฝึกจะมีครูมาสอน และให้ฝึกปฏิบัติจนเรามีความ
คุ้นเคย ปฏิบัติตามขั้นตอนต่างๆ จนเป็นสัญชาตญาณ เมื่อฝึกไปได้
ระยะหนึ่งก็จะไปฝึกการกระโดดร่มจากบอลลูน เพื่อฝึกการบังคับร่ม
และการลงพื้นก่อนที่จะกระโดดจากเครื่องบินจริง

วันที่เรากระโดดร่มจาก
เครื่องบินจริงกันวันแรก หลายนๆ
คน ก็นอนกันไม่ค่อยจะหลับ
เพราะต่างก็คิดไปต่างๆ นานา
ส่วนผมก็นอนหลับตามปกติ
จะกลัวก็อย่างเดียวคือขาหัก ถ้า
ขาหักละก็ไม่ได้ติดปีกที่หน้าอก
กับเขาแน่ จำได้ว่าเมื่อเราทานข้าว
กันแล้วเราก็จะนั่งรถบรรทุกทหาร
จากค่ายเอราวัณลพบุรี ไปยัง
สนามบิน ระหว่างที่นั่งรถไปนั้น
ใครผ่านศาลอะไรก็ไหว้หมด ผมยัง
จำได้ว่ามีเพื่อนคนหนึ่ง พอผ่านตรงสระแก้ว (ลพบุรี) ก็จะมีน้ำพุ และมี
คชสีห์นั่งล้อมรอบ ปรากฏว่าเพื่อนผมคนหนึ่งดันไปยกมือไหว้คชสีห์
หลายๆ คนในรถก็ไหว้ตาม ก็มีเพื่อนอีกคนถามคนที่ไหว้คนแรกว่า

“มึงไหว้อะไรวะ”

เพื่อนคนนั้นก็ตอบ “ไม่รู้โว้ย”

(ขอภัยที่ใช้คำพูดอาจจะไม่สุภาพ แต่ระหว่างเพื่อนฝูงกัน
เราก็พูดกันอย่างนี้ ถ้าพูดผมคุณก็จะดูแปร่งๆ นะครับ) เราก็ทราบกันดีว่า
เพื่อนผมคนนั้นไหว้คชสีห์ประดับน้ำพุเราก็หัวเราะกัน

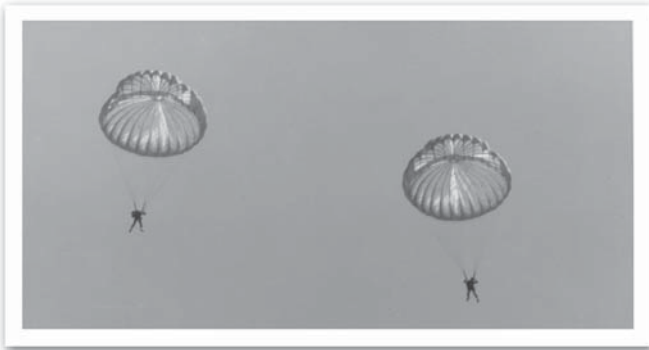

เรียนกระโดดร่ม

เมื่อมาถึงสนามบิน แต่ละคนก็แต่งร่มแล้วนั่งรอเครื่องบินมากกว่าจะได้โดดก็นั่งรอกันด้วยใจตุ้มๆ ต่อมๆ กัน พอขึ้นเครื่องไปเครื่องก็บินวนไม่นาน ผู้ควบคุมการกระโดด (Jump Master) ก็จะสั่งให้ยืนขึ้น และก็สั่งให้คนแรกของแถวที่จะปล่อยยืนที่ประตู

กระโดดออกจากเครื่อง

เมื่อเครื่องหับจุดปล่อย ผู้ควบคุมการกระโดดก็จะสั่งกระโดด พอถึงเวลาจริงทุกอย่างเร็วมาก แทบจะไม่ทันตั้งตัว เราก็จะหลุดออกมานอกเครื่อง ประมาณ 4 วินาที ร่มเราก็กางเต็มใบ แล้วตัวเราจะล่องลอยไป มองไปข้างล่างเป็นสนามโดด เราต้องสังเกตกรวยลม

เพราะตอนลงพื้นเราต้องบังคับพร้อมทวนลม โดยมีครูที่สนามโดดคอยดูอยู่ที่สนามโดดข้างล่าง พอใกล้ๆ ถึงพื้นก็จะมีเด็กๆ แถวนั้นวิ่งกรูกันไปจับจองแต่ละร่ม พอถึงพื้นเขาก็จะมาช่วยเราเก็บร่ม ส่วนใหญ่เราก็พกสตางค์กันไปด้วย แล้วก็แจกเด็กๆ เหล่านั้น

บางครั้งเด็กๆ ที่สนามโดดนั้นผ่านมาหลายรุ่น คนที่โดดลงมานั้นก็อาจจะไม่ค่อยมีประสบการณ์ เด็กเก็บร่มก็จะตะโกนบอกว่า

“พี่ๆ ดิ่งซ้าย ดิ่งซ้าย” หรือว่า

“ดิ่งขวา พี่ ดิ่งขวา”

ดิ่งซ้ายหรือดิ่งขวาก็จะหมายถึงการบังคับร่มก่อนลงพื้น เราต้องดิ่งสายบังคับร่มทางซ้าย หรือทางขวา เพื่อหันหน้าเราเข้าทวนลมไว้ ซึ่งนักโดดใหม่ๆ ยังไม่มีประสบการณ์ก็ต้องฟังเด็กเก็บร่มช่วยในบางครั้ง

การลงพื้นนั้นก็สำคัญ ส่วนใหญ่ที่บาดเจ็บ หรือที่เสียชีวิตนั้นจะมาจากการลงพื้น เคยมีรุ่นพี่เสียชีวิตจากการกระโดดร่มเนื่องจากพอลงพื้นแล้วเราต้องวิ่งตัดทางลมเพื่อที่จะไม่ให้ร่มลากเราไป แต่พี่คนนั้นโดนร่มลาก ศีรษะไปโดนคันทนาเสียชีวิต

หลายคนก็ขำหักเพราะว่าลงตามลม ถ้าเราลงพื้นไม่ดีศีรษะฟาดพื้นเราก็อาจจะน็อคได้ เคยมีหลายคน ตอนลงศีรษะฟาดพื้นทั้งๆ ที่มีหมวกเหล็กกัน บางทีก็มีน็อคได้เหมือนกัน เมื่อเก็บร่มเสร็จเราจะต้องวิ่งไปรายงานครูที่โต๊ะรับรายงาน รายงานพร้อมรุมว่าเราชื่ออะไร หมายเลขอะไร ปรากฏว่า บางคนศีรษะฟาดแล้ว แทนที่จะวิ่งไปรายงานที่โต๊ะรับรายงาน กลับวิ่งออกนอกสนามไป ครูต้องประกาศเครื่องขยายเสียงว่า

“นักเรียนไปไหนโต๊ะรายงานอยู่ทางนี้”

ซึ่งบางครั้งก็ไม่ได้ผล ก็ต้องให้เพื่อนวิ่งไปตามกลับมา

ลงพื้น

การน็อคพื้นก็เป็นเรื่องปกติ ครั้งหนึ่งตอนกระโดดร่มประกอบเครื่องสนาม ครั้งนั้นผมจำได้ว่า เราใช้ร่มรุ่น T-10 หรือทหารพลร่มจะเรียกกันว่า “ไอ้ตื้อ” ที่เรียกว่าไอ้ตื้อก็เพราะว่าบังคับร่มทางไหนก็ไม่ค่อยตอบสนอง ดิ่งซ้ายก็แล้ว ดิ่งขวาก็แล้ว ก็ไม่ค่อยเป็นไปตามที่เราบังคับ ซึ่งจะต่างกับร่มที่เราโดดกันประจำ คือร่มรุ่น MC-1 ร่มรุ่นนี้จะดีกว่าไอ้ตื้อมาก เพราะเราดิ่งสายบังคับข้างซ้าย ร่มก็จะหมุนไปทางซ้าย ถ้าดิ่งทางขวาร่มก็จะหมุนไปทางขวา (ความจริงไอ้ตื้อเป็นร่ม

สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่ยังสามารถใช้งานได้อยู่นั่นเอง) วันนั้นที่เราโดดด้วยไอ้ต้อกันปรกฏว่าลมค่อนข้างจะแรงผลปรกฏว่า น้อคพื้นกันไปเป็นแถบๆ ทางโรงเรียนก็เลยสั่งยกเลิกการโดดด้วยไอ้ต้อ เพราะกลัวจะมีอันตรายเกิดขึ้นเราก็เลยได้กลับมาโดด MC-1 กันเหมือนเดิม เมื่อกระโดดครบเราก็ได้ปีกมาติดที่หน้าอกสุมใจ และเป็นรุ่นแรกของกองทัพบกที่เข้ารับการศึกษาแล้วจบการศึกษาทั้งรุ่น ซึ่งได้รับคำชมเชยจากกองทัพบกอีกด้วย

ชีวิตการเป็นนักเรียนนายร้อยใช้เวลาสูงขึ้นจะสบายมากขึ้น ก่อนที่จะเป็นนักเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 5 นั้นเราจะต้องไปเข้าศึกษาในหลักสูตรจูโจม ซึ่งเหมือนเดิมตรงที่ก่อนจะเข้าไปเราก็ต้องทดสอบร่างกายเพื่อเข้าเรียนการเรียนจูโจม ถ้าใครไม่ยอมเรียนก็ต้องไปฝึกภาคตามที่โรงเรียนจัดให้ ซึ่งก็ต้องเหนื่อยเหมือนกัน เพราะฉะนั้นทุกคนในรุ่นของเราก็เลยตัดสินใจเข้าเรียนจูโจมกันหมด แล้วก็ทดสอบร่างกายผ่านหมด สมัยนั้นเราเรียนหลักสูตรจูโจมกับศูนย์สงครามพิเศษ แต่ปัจจุบันหลักสูตรจูโจมที่โรงเรียนสงครามพิเศษได้ยุบไปเปิดที่โรงเรียนทหารราบ ศูนย์การทหารราบที่เดียว

การเข้าเรียนจูโจมนั้นเราก็เรียนกัน 90 วัน แบ่งออกเป็นภาคที่ตั้ง ภาคป่า และภาคทะเล ภาคที่ตั้งเราก็จะเรียนในห้องเรียน การฝึกการใช้อาวุธ และระเบิด การฝึกบุคคลทำการรบ ฯลฯ การเรียนในห้องก็จะมีรุ่นพี่คนหนึ่งเพิ่งจบหลักสูตร Ranger มาจากสหรัฐฯ ก็จะเข้มงวดมาก ตอนพักก็จะซ่อมเหมือนเรากลับไปเป็นนักเรียนใหม่อีกครั้ง ใครนั่งเรียนหลับ ก็ถูกจับเอาหัวมาโขกกัน ชีวิตภาคที่ตั้งไม่ต่างอะไรกับการกลับไปเป็นนักเรียนใหม่อีกครั้ง ทุกวันศุกร์เราจะทดสอบ

ร่างกายกัน ถ้าใครตก ก็ทดสอบซ่อมได้หนึ่งครั้ง ถ้าทดสอบซ่อมไม่ผ่าน คนนั้นก็เก็บของกลับบ้านได้ โชคดีกันที่เราทั้งรุ่นทดสอบผ่านกันทุกเครื่อง จนกระทั่งเข้าภาคป่า

ภาคป่านั้นก็จะแบ่งออกเป็นสองภาคหลักๆ คือ ภาคป่าเล็ก และภาคป่าใหญ่ ภาคป่าเล็ก เราก็ยังมีการทดสอบร่างกายอยู่ แต่จะเป็นการเน้นในเรื่องของการเดินเร่ร่อนประกอบเครื่องสนาม ภาคป่าเล็ก จะเป็นการนำความรู้ที่เราเรียนกันมาในภาคที่ตั้งมาปฏิบัติ ซึ่งก็มีเรื่องของการเดินแผนทีเข็มทิศแบบเร่ร่อน การฝึกการชุ่มโจมตี การฝึกปัญหาหลบหลีก/หลีกหนี การฝึกการดำรงชีพในป่า ฯลฯ มีรุ่นพี่สองท่านที่จบหลักสูตร Special Force มาจากสหรัฐฯ (สองท่านนี้ก็กลายเป็น

ผู้บังคับบัญชาของผมตอนที่ผมอยู่ที่กองร้อยปฏิบัติการพิเศษ) เป็นครูสอนในภาคป่าชีวิตภาคป่าเล็กยิ่งดีกว่าภาคที่ตั้งตรงที่เราไม่ค่อยถูกซ่อมสักเท่าไร มีบ้างประปราย เรายังคงทานข้าวกับถาดหลุมกันอยู่ การฝึกก็จะอยู่ในพื้นที่จังหวัดกาญจนบุรี

เรียนรู้อยู่ภาคป่าเล็ก เมืองกาญจนบุรี

ผมจำได้ว่าการฝึกจะมีครูท่านหนึ่งท่านก็เป็นนักรบพิเศษมานาน ประวัติการรบก็โชกโชกจน จบหลักสูตรรบพิเศษภายในประเทศมาหมด ไม่ว่าจะเป็นของทหารบก หรือ หลักสูตรทำลายใต้น้ำจู่โจมของทหารเรือ หลักสูตรลาดตระเวนสะเทินน้ำสะเทินบก ของนาวิกโยธิน ท่านยังได้รับพระราชทานเหรียญรามราชา (เป็นเครื่องราชฯ ตระกูลรามธิบดี ที่จะพระราชทานเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่อย่างกล้าหาญในสงคราม) อีกด้วย

ท่านสอนเราหลายๆ อย่าง เล่าประสบการณ์ต่างๆ ที่ท่านผ่านมา พวกเราก็ชอบฟังกัน ครั้งหนึ่งท่านสอนวิชาดำรงชีพในป่า ท่านก็เล่าให้ฟังว่าท่านเคยผ่านประสบการณ์มาอย่างไร ท่านก็เล่ามาถึงตอนที่ท่านไม่มีน้ำจะดื่ม เพราะถูกล้อมอยู่ท่านก็บอกว่าท่านดื่มน้ำปัสสาวะปะทั้งชีวิต พูดจบท่านก็หันหลังปัสสาวะใส่ถุง แล้วดื่มให้เราดู ท่านบอกว่าถึงคราวจำเป็นเราก็ต้องทำได้ พวกเราในตอนนั้นนับถือใจของท่านจริงๆ แต่ท่านก็อยู่สอนเราไม่ทันได้จบหลักสูตร เพราะว่าท่านได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติราชการพิเศษหลังแนวข้าศึก ในเหตุการณ์ความขัดแย้งที่บ้านร่มเกล้า บริเวณเนิน 1428

เมื่อเข้าภาคป่าใหญ่จะเป็นการผูกปัญหาต่างๆ เข้าด้วยกัน เราต้องนำความรู้จากภาคที่ตั้ง และภาคป่าเล็ก มาใช้แก้ปัญหา เราจะผลัดกันมาทำหน้าที่เป็นผู้บังคับหน่วย โดยแบ่งออกเป็นชุดเล็ก ปัญหาที่ผูกกันนั้นจะเป็นปัญหาต่อเนื่อง ที่จะต้องปฏิบัติ และแก้ปัญหาจากความรู้ที่เรียนมาทั้งหมด ระยะเวลาของปัญหาก็จะเริ่มที่ 24 ชั่วโมง 48 ชั่วโมง ไปจนถึงปัญหา 72 ชั่วโมง สำหรับปัญหา 72 ชั่วโมง ก็เดินกัน จนเดินหลับ ตอนกลางคืนนั้นเดินไปสักพักก็จะได้ยินเสียงดัง “เคื่อง” ก็เป็นที่รู้จักว่ามีคนเดินหลับ เพราะนั่นคือเสียงปืนตก

ในภาคป่าใหญ่เราจะได้รับแจกอาหารตามภารกิจ เช่นภารกิจ 24 ชม. เราก็ได้รับแจกอาหาร 3 มื้อ ถ้าเป็น ภารกิจ 48 ชม. เราก็จะได้ 6 มื้อ บางครั้งก็ไม่มีเวลาทาน และบางครั้งก็จะเป็นปัญหาอด 48 ชม. ที่เราไม่ได้รับแจกอาหาร

การเดินทางในภาคป่าใหญ่เราก็เดินกัน เป็นร้อยๆ กิโลเมตร เดินขึ้นเขาลงเขาในพื้นที่จังหวัดกาญจนบุรี สิ่งที่น่าเรียนรู้อาจจะเจอก็คือ เรามี “หมาจูงใจม” หมาจูงใจม นั้น เป็นหมาที่ไม่มีเจ้าของ มาอาศัยของกินจากนักเรียนจูงใจม ซึ่งนักเรียนจูงใจมมักจะแบ่งอาหารให้กินอยู่เสมอ สิ่งแปลกก็คือ ไม่ว่าเราจะเดินไปที่ไหน หมาจูงใจม จะตามเราไปด้วย มีหลายครั้งที่เราต้องปีนหน้าผาขึ้นไปบนภูเขา เจ้าหมาจูงใจมก็จะเดินตาม พยายามตามเราไปด้วย จนกระทั่งบางครั้งเราก็ต้อง อุ้มกันขึ้นหน้าผาไป

เรียนจูงใจม ภาคป่าใหญ่ แแถวชายแดนพม่า เมืองกาญจน์

พิเศษอีก เพราะว่าเรากลับมาใช้ชีวิตปกติเหมือนเดิม หลังจากไปอยู่ในป่านานกว่า 2 เดือน (ไม่นับภาคที่ตั้ง)

เมื่อภาคป่าผ่านพ้นไป เราก็จะขึ้นไปกันที่ปราณบุรี บริเวณเขาสามร้อยยอด เราจะมองเห็น เกาะนมสาว ภาคทะเลนั้นจะเป็นสอนการดำรงค์ชีพในทะเล การแทรกซึมขึ้นบกในพื้นที่ชายเลน การใช้เรือยาง ฯลฯ จะมีครูจากหน่วยทำลายใต้น้ำจู่โจมมาสอน เมื่อเราฝึกเสร็จจะจับเราขึ้นเรือระบายพลขนาดใหญ่ จากนั้นก็ปล่อยเราลงกลางทะเลไกลๆ เกาะใกล้ๆ แต่ละคนก็มีทุ่นอยู่ บริเวณที่ปล่อยจะเป็นบริเวณร่องน้ำที่มีน้ำเชี่ยว กว่าจะลอยคอพร้อมมาถึงเกาะ ก็เล่นเอาแทบแย่เหมือนกัน มีบางคนโดนแมงกระพรุนไฟบ้างเหมือนกันแต่ไม่ร้ายแรงอะไร

เรียนจู่โจม นอนบนเรือระบายพลก่อนลอยคอไปเกาะใกล้ๆ

เมื่อเราขึ้นมาที่เกาะก็มีการฝึกปัญหาคือ ปัญหาอด ไครจะออกไปจับปลา ตอกหอยนางรมกินก็ตามสะดวก แต่เกาะนี้ใช้ฝึกจู่โจมมาหลายรุ่นคิดว่าปลาคงจะรู้ เราตกลากันตั้งแต่เช้าก็ไม่ได้ ผมเองนั้นคิดว่าตกลาคงจะไม่ได้ผลแน่ ก็เลยไปนั่งตอกหอยนางรม นั่งตอกตั้งแต่เช้าถึงบ่ายก็ได้นิดเดียว เพราะว่าหอยนางรมตัวเล็กนิดเดียว และหายาก เมื่อได้มาจะต้มกิน ก็ต้องระวังเพราะว่าเรามีน้ำแค่เพียง 2 กระติกเท่านั้นเอง ในปัญหาอดก็เคยมีรุ่นพี่เสียชีวิตไปคนหนึ่งเพราะว่าตกลได้ปลาก็กินด้วยความหิวก็เลยนำปลากินเข้ามาทำกิน ก็เลยเสียชีวิต

เมื่อปัญหาอดผ่านไป เราจะมาถึงปัญหาสุดท้ายคือปัญหา ลุยเลน ที่บริเวณบ้านแหลม จังหวัดเพชรบุรี การลุยเลนนั้นก็พล่อยนักเรียนจู่โจมจากเรือระบายพลขนาดใหญ่ในช่วงก่อนน้ำลง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการปล่อยตอนเช้า ระยะทางขึ้นอยู่กับรุ่นไหนน้ำจะขึ้นลงอย่างไร ปัญหาลุยเลนนั้นสิ่งที่เป็นเรื่องใหญ่ก็คือ การเคลื่อนที่บริเวณป่าชายเลน เมื่อน้ำลงแล้วก็จะเหลือแต่เลน เราไม่สามารถที่จะเดินได้สะดวกเพราะเมื่อเราเหยียบเลนแล้ว ตัวเราก็จะจมไปครึ่งตัวเสียเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นบางคนที่จะหวะตอนลงเลนนั้นลงตึ๋ง ก็อาจจะเดินได้แต่ก็ไม่สะดวกนัก มีน้อยคนที่จะเดินไปได้เรื่อยๆ เพราะจุดที่ปล่อยลงจากเรือนั้นเราจะต้องกระโดดลงจากเรือ พอเรากระโดดลงไปเสร็จก็จะจมลงไปทำอะไรไม่ได้ สุดท้ายก็ต้องนอนคว่ำ หรือนอนหงายตะเกียกตะกายไป

ในปัญหาลุยเลนก็จะมีแนวที่มีธงปักอยู่ ที่จะบอกว่าเป็นแนวร่องน้ำ นักเรียนจู่โจมห้ามเลยเขตที่ธงปักอยู่ไปเป็นอันตราย เพราะว่าการเคลื่อนที่ในร่องน้ำจะสะดวกมาก พุดต่างๆ ว่าเราจะไถลตัวไปกับน้ำ

ได้อย่างสบายๆ แนวร่อนน้ำจึงเป็นเขตต้องห้าม ใครเลยไปก็จะถูก
จับตักทันที

เรียนรู้อุจิม ลุยเลน ชงแดงบอกแนวร่อนน้ำ

ผมเองตั้งใจแต่แรกว่าจะเดินให้ได้ พอกระโดดลงจากเรือเสิร์ฟ
ก็ปรากฏว่าผมจมลงไปถึงหน้าอก เบ้าหลังที่ผมแพ็คอย่างดีปรากฏว่า
เลนเต็มไปหมด ทำอย่างไรก็ไปไม่ได้ สุดท้ายผมเลยต้องล้มตัวลงคลาน
ไปเรื่อย เราใช้เวลากันนานมากก็ระยะทางแค่ 2 - 3 กิโลเมตร

ปรากฏว่าปล่อยกันตั้งแต่ประมาณ 6 โมงเช้า คนสุดท้าย
กว่าจะขึ้นก็ร่วมบ่าย 4 โมงเย็น ผมเองก็ขึ้นราวๆ บ่ายโมง บ่ายสอง
พยายามลองด้วยวิธีหงายก้นแล้วคว่ำก้นแล้วก็ไม่ค่อยจะไปไหน สุดท้าย
ก็ต้องเอาเชือกผูกเบ้าหลัง แล้วโยนไปข้างหน้า จากนั้นเราก็คลาน
กระดืบกระดืบไปถึงเบ้าแล้วก็โยนใหม่ พอเริ่มสายนั้นเราก็แทบจะสุกกัน
เพราะว่าเลนนั้นพอกเราอยู่ และก็เก็บอุณภูมิเป็นอย่างดี

เรื่องของความร้อนนี้ เคยมีคนเสียชีวิตจาก “Heat Stork” ที่เดียว 4 คนจากปัญหาการเล่น ก่อนหน้ารุ่นผม ประมาณ 2 - 3 รุ่น เนื่องจากไม่สามารถนำขึ้นจากเลนได้ทัน พอมารุ่นผมทางโรงเรียนกำชับในเรื่องของการการเล่นว่าจะต้องระวังในเรื่องของ Heat Stork และก็ให้ความรู้การปฐมพยาบาลในเบื้องต้น มีฮ.คอยบินวนดูว่าใครมีปัญหาอะไรหรือไม่ เพราะเราจะเคลื่อนที่กันเป็น buddy ส่วน buddy ของผมก็ไม่ใช้ใครที่ไหนเป็นเพื่อนสวนกุหลาบที่อยู่ห้องเดียวกันมาและสอบเทียบเข้ามาพร้อมกัน

เมื่อเราขึ้นฝั่งได้เราก็จะไปล้างตัวเพื่อรอคนที่ยังไม่ขึ้นจากเลน เมื่อมาครบหมด เราก็จะเข้าไปหาต่อไปคือเดินไปตีที่หมาย ซึ่งกว่าจะถึงที่หมายก็เกือบเข้าอีกวันหนึ่ง และเมื่อเข้าตีที่หมาย เราก็จะจบภารกิจและสำเร็จหลักสูตรจู่โจม และจะไปประดับเครื่องหมายเลื้อยคาบตบกัน แล้วก็ได้กลับโรงเรียน เป็นระยะเวลาที่ยาวนาน

กว่า 90 วันที่เราต้องมาใช้ชีวิตอยู่ในป่า เดินกันเป็นร้อยๆ กิโลเมตร ซึ่งก็เดินกันจนรองเท้าสึก หลายคนอาจจะมองว่าเป็นรุ่นนักเรียนนายร้อยแล้วก็อาจจะสบาย แต่ผมคิดว่าไม่ต่างกันเพราะว่าคนที่มาเป็นนายทหารปกครองก็คือรุ่นพี่ของเรา เขาก็ซ้อมเราเหมือนเราเป็นนักเรียนใหม่ ซึ่งเขาเหล่านั้นเป็นชั้น 5 และรุ่นผมก็ให้ความเคารพครูที่เป็นนายสิบกันดี (โดยส่วนตัวนั้นผมคิดว่าชีวิตตอนเป็นนักเรียนใหม่นั้นยากลำบากกว่าหลักสูตรจู่โจมหลายเท่า แต่นี่ก็คือความคิดเห็นส่วนตัวนะครับ) นอกจากนี้ในรุ่นนี้ไม่ได้มีคนนอกกลุ่มนอกรอย กลายเป็นรุ่นที่สำเร็จการศึกษา 100% เราก็ได้รับหนังสือชมเชยอีกครั้งจากกองทัพบก

การบาดเจ็บ และเสียชีวิตในการระหว่างการฝึก เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ ก่อนที่จะเข้ารับการฝึกเราจะทำพินัยกรรมกันทุกคน การฝึกบางประเภทเราก็ทำหนังสือและลงนามไว้เป็นหลักฐานว่าเราจะไม่ฟ้องใดๆ กับทางกองทัพถ้าเราประสบอุบัติเหตุจนกระทั่งพิการ หรือเสียชีวิต หลายคนก็เสียชีวิตมากมาย เพราะว่ามีอุบัติเหตุเกิดขึ้นได้เสมอ เพราะฉะนั้นก็เป็นเรื่องที่คุณที่เป็นทหารทุกคนยอมรับสภาพความเสี่ยงที่เกิดขึ้น

